

umuligt have faaet Ordet, uden at jeg indtrængende maa lægge den højtærede Trafikminister paa Sinde, at der ret snart og helst jo før jo kærere bliver anlagt et Dobbeltspor gennem Fyn og bliver truffet Foranstaltninger til Forbedring af de to meget farlige Niveauoverkørsler, som findes i Odense Købstad. (Marott: Hør!) Jeg kan i den Henseende ganske slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), som nu sagde „Hør“ til mine Bemærkninger. Jeg lægger Trafikministeren denne Sag saa alvorligt paa Sinde, som jeg formaar det, fordi det virkelig er min Overbevisning, at der er den yderste Fare forbundet med Forholdet, som det er for Tiden.

Der blev forleden Dag af det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (Lindø) udtalt, at det forekom ham, som om Tiden nu var kommen til, at vi kunde begynde at vise en Smule større Maadehold i vore Krav til Statskassen. Han mente, at navnlig vi Landmænd skulde gaa i Spidsen her, og han mente ogsaa, at der kunde vises noget Maadehold i de stadig tiltagende personlige Understøttelser, som efterhaanden som vi komme frem i Tiden, finde en mærkeligere og mærkeligere Begrundelse. Jeg kan ganske slutte mig til denne Udtalelse. Jeg tror ogsaa, at Tiden er kommen, da det var godt, om vi kunde vise en Smule Maadehold i vore Krav til Statskassen. Jeg forstaaer jo godt, at det er svært at faa begyndt, det er ikke nemt at sige, hvor man skal resignere. Jeg mener, at skal man have begyndt, maa man begynde, hvor Talen er om ny Bevillinger eller dog Forøgelse af de gamle. Og her skal jeg kun nævne ganske kort et Par Punkter, som det forekommer mig, at vi nok kunne resignere paa.

Den ærede Rigsdagsmand for Kertemindekredsen (Pinstrup), som er min Rigsdagsmand, udtalte sig forleden for en forøget Bevilling til Afholdelse af landøkonomiske Foredrag i Landboforeningerne. Bevillingen er for Tiden, saa vidt jeg husker, 6,000 Kr., hvoraf de 3,500 gaa til Jylland. Nu ønsker den ærede Rigsdagsmand en forøget Bevilling, saa at Jylland kunde faa 1,500 Kr. til. Jeg skal ikke paa nogen Maade udtale mig imod landøkonomiske Foredrag, ej heller udtale mig om deres Værdi. Jeg ved, at mange Medlemmer sætte Pris paa dem og sætte mere Pris paa dem end jeg. Men jeg tror dog at kunne sige, at her er et Punkt, hvor vi kunne vise noget Maadehold. Den

ærede Rigsdagsmand for Kertemindekredsen oplyste, at Samvirksomheden i Jylland for Tiden bestaar af 72 Foreninger med omtrent 46,000 Medlemmer. Jeg tør sikkert gaa ud fra, at disse 46,000 Medlemmer høre ikke til de ringest stillede af de Landmænd, der dyrke Jyllands Jord, og at de nok kunne bære et saadant Offer, som det vilde være at skænke hver en gammel Mark til Afholdelse af disse landøkonomiske Foredrag, og saa havde de jo de 1,500 Kr. og lidt til. Altsaa, jeg mener, at her er et Punkt, hvor man nok kunde resignere en Smule.

Jeg skal nævne et andet Eksempel. Den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), som nu sagde saa villig „Hør“, omtalte forleden Dag at det vilde være ønskeligt, om vi kunde faa Tiladelse til fri Rejse paa Jernbanen for Skoler ordnet saaledes, at de kunde rejse ud over det paagældende Distrikt, og navnlig saaledes, at Skoler fra Provinserne kunde komme til Hovedstaden. Det vilde, sagde han, have Betydning i pædagogisk Henseende, at Eleverne kom ind og saa Hovedstadens rige Samlinger og alt det seværdige som her for øvrigt findes. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem i denne Betragtning. Jeg tror, det vilde være meget upædagogisk, om vi gik til en saadan Foranstaltning og saare lidet nyttigt for Børnene. Der er god Mening i, at Hovedstadens Børn, Børn af smaatillede Familier, om Sommeren faa gratis Rejse ud paa Landet, fordi det har Betydning for Børnenes legemlige Sundhed at komme til at røre sig i frisk Luft og faa god landlig Kost, og fordi det har Betydning for Børnenes aandelige Livs Vækst, at de komme ud og se, hvorledes Natur og Dyreliv udfolder sig paa Landet. Alt dette er der god Mening i, siger jeg, fordi det ligger for Børnene og tiltrænges af dem. Men der er virkelig ikke Mening i at føre Skolebørn fra Provinserne ind til Hovedstaden for at se dens Samlinger og Seværdigheder. Hvad i Alverden skulle de dog her, havde jeg nær sagt, her kunne de tidsnok komme. Jeg tror ikke, at man behøver at have studeret Pædagogik for at være paa det rene med, at det er en pædagogisk Hovedregel, som intet Samfund ustraffet kan sætte sig ud over, at Børn og de unge skulde have Ro til at vokse. Og der kaldes paa Børnene og de unge fra alle Sider i vore Dage, saa det snart er saadan, at et Barn nu om Stunder til sit 14de Aar skal have oplevet lige saa meget, som et ungt Menneske